

Een monument voor de veenarbeiders

In mijn studententijd in Amsterdam woon ik naast een norske neerslachtige Surinamer.

De meeste Surinamers zijn blijmoedig en opgewekt, mijn buurman in Amsterdam niet.

Zijn voorouders zijn schandelijk onderdrukt en uitgebuit en nu nog wordt hij als Surinamer in Amsterdam te pas en te onpas achtergesteld en gepest.

Ze laten hem zakken voor zijn rijexamen, ze geven hem op de universiteit geen geld voor onderzoek, ze maken op het voetbalveld apengeluiden als hij langs de zijlijn sprint, enzovoort enzovoort.

Ik hoor zijn klachten schaamtevol aan en ga als boetedoening met hem mee naar de herdenkingen bij het slavernijmonument in het Oosterpark.

Na drie keer stop ik ermee. Ik heb genoeg medeleven getoond.

Laat de buurman ook eens aan mij denken.

Heeft hij wel eens een veenhut gezien, is hij wel eens in Drenthe geweest?

Nee, mijn buurman komt Amsterdam niet uit.

Ik zeg: 'Mijn voorouders werkten in het veen. Ze groeven met de schop kilometers lange kanalen en meren, ze staken turf uit kletsnatte veengrond, ze lagen voor een hongerloon op hun knieën aardappelen te krabben, ze kregen op hun 40-ste reuma en gingen op hun 50-ste dood. Ik ga een monument voor de veenarbeiders oprichten!'

'Oh,' zegt mijn buurman.

Dat is het laatste wat hij tegen mij heeft gezegd.